

[Tesdaorpf.]

medlem hr. Carl Petersen, og det bliver der også i pressen i disse dage, vil jeg gerne nøjes med at gentage det, jeg sagde ved første behandling, at det forbavser mig og har hele tiden forbavset mig, at man fra begge sider med så stor sikkerhed udtaler sig om hver enkelt befolkningsklasses kår udfra en statistisk gennemsnitsindkomst. De virkelige forhold er nu ikke nær så lette at bedømme, som man kan gøre det ud fra bedømmelsen af statistikken. Jeg tror, man må i allerhøjeste grad tage de praktiske forhold med i betragtning, hvis man vil have en retfærdig bedømmelse.

Hvad angår den produktion, som er grundlaget for det, vi taler om her, smør og flæskproduktionen, og bortfaldet af prisbindingerne på hjemmemarkedet for disse varer, kan man i hvert fald roligt sige, at disse produktioner er blevet til og bliver til ved et meget slidsomt og meget bundet arbejde og ved en i reglen meget lang arbejdsdag. Man kan roligt sige, at det er en produktion, som ikke er beskyttet, og som ikke er forkælet, og det tror jeg at også socialdemokratiet ganske let kan få bekræftet ved at spørge egne vælgere på bl. a. netop de mindre ejendomme, som i høj grad rammes af bindingerne på smør og flæsk. Desuden bør det erindres, som jeg sagde til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at i regeringens økonomiske oplæg til alt dette, som jo var en helhed, bibeholdtes netop en kornlov, som gennem billiggørelse af brødet er en ydelse fra landbruget, der, hvis prisen bliver, som den er i dag, antagelig kan andrage 50 mill. kr. på et år, så det er dog trods alt en ydelse, som slet ikke er så ringe i forhold til de andre tal, der er fremdråget her i dag.

Men det, man bør erindre sig, når man skal stemme for eller imod prisbindingernes bevarelse — og det er jo det, man skal, når man skal tage stilling til det socialdemokratiske forslag om forlængelse af disse love —, det er, at disse faste, lavere priser på hjemmemarkedet, faktisk også kornordningen i den form, vi har den nu, er noget, som vi ikke havde før forliget sidste forår. Vi havde heller ikke disse ordninger, da vi havde socialdemokratisk regering.

Det er det ene, man bør erindre sig. Det andet er, at vi havde haft endnu lavere priser på hjemmemarkedet for disse varer i dag, hvis det høje ting var gået ind for regeringens oprindelige forslag, det forslag, som ikke blev til noget, fordi oppositionen, socialdemokraterne og desværre også det radikale venstre, forpurrede det. Derfor er det lovforslag, som vi behandler i dag, et led i det

forlig, som man kan sige dannede politisk basis for en del af denne regerings finans- og pengepolitiske linie, et forlig, som i virkeligheden var en nødvendig handling, men desværre også et mindstemål af handling, der måtte til for at klare landets økonomiske vanskeligheder.

Dette er baggrunden, og landbrugets og andre erhvervs ydelser i henhold til dette forlig i det år, der er gået, blev ydet i det håb, at man, når det skete på den måde, viste vej, og man håbede, at den part, som ikke ydede ret meget i forliget, i hvert fald ville lade være med at forlange mere. Efterhånden som det år gik, forlangte fagorganisationerne alligevel, og fik det, et lønpålæg, som af organisationerne selv er blevet betegnet som et overordentlig stort løntillæg. Det betød større satser, ikke alene sat i forhold til pristallet, men virkelig større lønsatser, længere ferie og for landbrugets vedkommende kortere arbejdstid. Landbrugsforliget har betydning, når vi taler om disse forhold i dag; det betyder sådan noget som 4 pct. i kontante penge mere, end man før udbetalte i løn i landbruget. Det betyder, om sat i penge, sådan noget som 2 pct., når man tænker på den længere ferietid, og den kortere arbejdstid betyder sådan noget som 2 pct. Dette forlig betyder altså en 7—8 pct. mere i lønomkostninger ialt for landbrugets vedkommende. Og når man så tænker på, at det udgør måske 300 kr. pr. mand, bliver det, når der er 200 000 helårsarbejdere i landbruget, et betragteligt beløb.

Nu må det selvfølgelig også fremhæves, at meget tyder på et prisfald, et forhold, som simpelthen forandrer hele situationen omkring de ting, vi taler om. Det betyder, at angsten for den fortsatte inflation bliver mindre, det betyder, at chancen for billigere varer til forbrugerne ad naturlig vej synes at være ved at blive til en realitet, og det er et stort lyspunkt.

Nu må man for vor konkurrenceedygtigheds skyld, også for landbrugets konkurrenceedygtigheds skyld, håbe, at den tid, som går, inden dette prisfald også giver sig udslag i et lavere omkostningsniveau, ikke bliver for lang.

Det konservative folkeparti kan ikke medvirke til det socialdemokratiske forslag om en forlængelse af prisbindingsloven, vi anbefaler at stemme imod det.

Med hensyn til den højtærede landbrugsministers ændringsforslag til forslaget om statstilskud til forbrugerpriserne på rugbrød og mælk beklager jeg, at det ikke lykkedes under udvalgets arbejde, når der alligevel skulle forandres noget, at skabe et flertal for